

ellad. Nemmad ei teadnud pühhapäwa önnistamisest, agga ello waewa ja murret tundsid nemmad, kust kässö ei leidnud. Klaus se süddamest töüs id wahhest nisuggused mõtted: Ma waewan ennast päwad ja õed, agga minne kässi ei fai parremine kui murreto wenna kässi.

„Kule, armas naene“, ütles temma jälle ükskord, „ma ellen rahha kokko paanud, et same laks sigga osta; so wend saab ühhega läbbi; Anna hoiab kokko ja on holelik.“ — „Jah“, vastas Kadrina, „Kristohw ei tahha minud kui leiba ja sõla; sega ta on vägga rahhus.“ „Ja kes teab, kust tulleb“, ütles Klaus, „Kristohw kullutab pool vähhemi leiva jahho kui meie; meie vassatumad lapsed ei sa jal kül, nende kõhhud on täitmata.“ — „Ei olle immeid panna“, vastas Kadrina, „Anna kedab emamiste iggapääwo leent; jahho seem ehit kartuhvold ei maksa poost sedda, mis leib makjab.“ „Eks siinagi ei wöi ennam feta“, ütles jälle Klaus; „katju

ja te kui Anna teeb: Keda ennam, übela ennam; teised aiaawad parremine läbbi kui meie, et ennast kül surmukd waewame ja pahhandame.“ Kadrinal olli ka se tahtmine, ja nemmad wöthid monned asjad maias teisiviisi seada.

Agga mis aitab uus lap wonna rie peale? Keik nende ello olli tühhine ja ilma önnistamata, fest et jummalakartmata ollid, ja kui ello parrandamine ei sünni süddame pohjast, ei kahhitsemisest egga meleparrandamisest, siis ei maksa middagi. Agga Kristohwri uselik meel lotis ikka weel; temma palmed läksid tullisemaks, ja Jõsanda armo nöu olli, rahho sata neile rahhotumate hingedele. „Et nemmad kül ei tahha, nemmad peawad Mo jure tulsema.“

Itshel pühhapäwal enne juurt Risti-päwa hüüdsid kellasid jälle walje healega, agga ei Kadrina egga Klaus samud tulla. Klaus olli wodi peäl, silmad kinni ja raskeste hingades, käed rippusid lodwalt mööl-